

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 15.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 10. April 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

OPRAAB.

Danske Kvinder!

Vi staar nu atter ved det Tidspunkt, hvor det offentlige Liv i særlig Grad kræver enhver tænkende Statsborgers Opmærksomhed, og i hvert Fald for én Dag drager ham bort fra den daglige Færd, for at han kan lægge sit Lod i Vægtskaalen, hvor det gælder hans Folks og dermed hans egne, højeste Interesser. Man giver enhver selvstændig Mand Ret til at afgive sin Stemme ved Folketingsvalgene, men vægrer sig endnu haardnakket mod at give Kvinderne den samme Ret. Dette bør ikke være saaledes! Skal den almindelige Valgret være Grundlaget for det offentlige Liv, gives der ingen større Uret end at nægte Kvinderne den. For at protestere mod denne Uret opfordrer vi Eder, danske Kvinder, til at tage virksom og energisk Del i Valgbevægelsen, at komme talrigt til Stede ved Møderne, at indfinde Eder paa Valgdagen og derigennem vise Eders Interesse for Valgene, at virke privat og offentligt for Eders Ret, — at Eders Krav kan blive saa højlydt, at det ikke længer kan overhøres, saa at danske Kvinder inden ret længe i det mindste kunne naa saa vidt som Kvinderne i Amerika, England, Sverige, ja selv paa Island, hvor de allerede længst har opnaaet fuld eller delvis kommunal Valgret eller Valgbarhed.

København i April 1892.

Bestyrelsen for Kvindevalgretsforeningen.

D'Herrer Redaktører i Provindserne bedes velvilligst optage ovenstaaende Opraab.

Kvindens Valgret og Fredssagen.

De Skatte af Godhed, som Hustruens og Moderens Hjerter indeslutter, burde veje til Fordel for Kvindens Udøvelse af de politiske Rettigheder, som Lovgiveren skulde indrømme hende. I Slutningen af dette Hundremaal, da den menneskelige Samvittighed begynder at indse Krigens frygtelige Ulykker og at brændemærke dens Rædsler, — nu, da Statsmændene i alle Lande søger at komme til en saadan indbyrdes Forstaaelse, at Verdensfredens Velsignelser kan bevares, og det, fordi dens Nødvendighed for Civilisationens Fremskridt endelig anerkendes, — dersom nu Kvindernes Valgret kunde bevirke, at der blev slaaet en Bom for vore Krige, som hidtil, med Urette, har

været anset for nødvendige, — saa vilde dette være den mægtigste og mest afgørende Grund til Gunst for Kvindens Frigørelse.*)
Saaledes skriver *Louis Frank*.

Hvem er det? En ung, men meget talentfuld Advokat i Bryssel. For 3—4 Aar siden vakte han almindelig Beundring for sit udmærkede, men desværre forgæves Forsvar for sin Landsmandinde, Frøken *Popelin*, Dr. juris, hvem Retten nægtede Adgang til at aflægge Embedseden som Advokat, alene fordi hun var Kvinde. — Hun blev „Kongressens Løve“ paa det store Kvindesagsmøde kort efter i Paris 1889. Der mødte ogsaa hendes dygtige Forsvarer. Hans Beskedenhed tillod ham ikke at spille nogen videre Rolle der. Men Dygtigheden og Begejstringen for Kvindesagen straalende ud af hans Øjne.

*) Side 144—145 i efternævnte Bog.

For højst et Par Aar siden skrev han til mig, at han bejlede til Prisen for et Skrift om „Kvindernes Stilling med Hensyn til Udøvelsen af offentlige og politiske Rettigheder“. Han bad mig derfor om Oplysninger med Hensyn til Danmark. I Fortællingen til sit nu kronede Prisskrift: *Essai sur la condition politique de la femme, étude de sociologie et de législation*. Paris (éd.: A. Rousseau) 1892 — et tykt Bind paa XXII × 598 Sider — nævner han blandt sine Medhjælpere, hvem han takker: sine „Venner“ Dr. *Ellen Fries* i Stockholm, Rigsdagsmand *Borg* i Helsingborg, *Gina Krog* i Kristiania, *Alli Trygg* i Helsingfors og — undertegnede, der imidlertid maa lade Broderparten af Takken gaa videre til Højesterets-sagfører *Sv. Høgsbro*, uden hvis Hjælp min Medvirkning til Værket kun havde hjulpet lidet.

Bogen er saa udmærket forsynet med